

[Tove Niemann]

delse at få et register; men som jeg sagde i min ordførertale, ønsker vi et kodet register.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Det fremgår af debatten, at der én ting, alle Folketingets medlemmer er enige om, og det er, at AIDS er et alvorligt problem og en dødelig sygdom. Jeg tror, at vi skal holde fast i, at vi er fælles om den vurdering; ingen kan påstå, at de har mere lod eller del i den. Men hvis det nu forholder sig sådan, at den reduktion i antallet af AIDS-tilfælde i forhold til det forventede antal netop skyldes anonymiteten, så påtager vi os et alvorligt ansvar ved at ændre den lagte politiske linje.

I beslutningsforslaget taler man om en oplysningspligt for lægen, som er begrænset til at oplyse ægtefælle eller registreret partner. Det er egentlig en begrænsning i forhold til den forpligtelse, lægen har til at oplyse dér, hvor der er tale om berettiget varetagelse af andres tarv.

Der har for år tilbage været en diskussion på grundlag af en opdigtet historie, men i de seneste tre år har reglerne ikke givet anledning til forespørgsler, hverken i Sundhedsstyrelsen eller i Sundhedsministeriet. Der har ikke været udtalelser om, at man manglede en klargøring af reglerne omkring tavshedspligten.

Jeg er enig i, at det nok med mellemrum kan være sundt at efterprøve, om de politiske linjer, som vi lægger i fællesskab, stadig er i overensstemmelse med udviklingen, og det er også sundt at forholde sig til kendsgerninger i stedet for von høren-sagen.

Jeg vil ikke begynde at opremse forskellige tal og procenter med hensyn til fordelingen af smittede. Jeg kan dog oplyse, at andelen af heteroseksuelt smittede mænd og kvinder er stigende, men heteroseksuel smitte sker overvejende i grupper eller ved kontakt til personer fra grupper, hvor smitten er erkendt udbredt. Ifølge Sundhedsstyrelsen er der ikke holddepunkter for udbredt heteroseksuel smitte i befolkningen som helhed. Jeg vil gerne forsyne Sundhedsudvalget med yderligere talmateriale, hvis det er ønsket.

Jeg vil også gerne til hver en tid medvirke til at sikre et så solidt vidensgrundlag for Sundhedsudvalget som overhovedet muligt. Hvis der i udvalget er enighed om at ønske en up to date gennemgang af AIDS-situationen, vil jeg meget gerne foranledige en sådan.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 56:

Forslag til lov om ændring af filmloven.

Af Lysholm Christensen (KRF) m.fl.
(FremSAT 31/10 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Det forslag, som Kristeligt Folkeparti her har fremsat, vedrører den såkaldte fifty-fifty-ordning, hvorefter Det Danske Filminstitut kan yde støtte til dækning af halvdelen af omkostningerne i forbindelse med produktion af spillefilm, dog maksimalt 3½ mio. kr. for den enkelte film, uden forudgående konsulentbedømmelse og under forudsætning af, at den resterende del af omkostningerne tilvejebringes af producenten selv.

Fifty-fifty-ordningen blev indført som en del af den nye filmlov, der blev vedtaget af et bredt flertal i Folketinget den 30. marts 1989, altså for kun godt 1½ år siden.

Forud for vedtagelsen af filmlovens § 6, stk. 4, som omhandler ordningen, var der ført, kan jeg roligt sige, langvarige forhandlinger for at finde en alternativ støtteordning til fremme af film, der kan tiltrække, som det hedder, et større publikum og medvirke til at opretholde biografernes eksistensgrundlag.

Det har endvidere været tanken med ordningen, at den skal bidrage til en øget investering af privat kapital i dansk filmproduktion i overensstemmelse med de ønsker, som regeringen